לא שומר פתיים ה'

כבר כמה שנים שחברינו, ידידינו, מישפחותינו ושאר מוקירי זיכרנו, מתלוננים קשות על כי אי־אפשר להשיג אותנו בטלפון, כי כל הזמן מדברים בבית שלנו. ואגב, זה נכון.

הבן הקטן מרביץ כל יום 10 שיחות־טלפון, כדי לברוח איפה נמצא כל אחד מחבריו הקטנים, ולמה הוא לא בא אליו. הבן הגדול, מדבר אמנם פחות, אבל כשהשיחה סבה על מישחק הכדורסל של איי.הי־איי. נגד בוסטון (בטח אמרתי שטות!) זה עניין לשעה ארוכה.

ועכשיו, הגענו לבעל. בבוקר, כשהוא קם מהמיטה, הוא מתחבר לחוט של הטלפון ויחד איתו הוא הולך לישון, מלבד כמה חופשות קצרות, כשהוא אוכל או כשיש תוכנית־ספורט בטלוויזיה. וגם אני, מדברת קצת.

טוב, הוחלט שכדי לשמח את מישפחותינו הרואגות וחברינו המתלוננים, נזמין עוד קו־טלפון ותבוא ישועה לציון. האמת היא שחשבתי שמיום ההזמנה ועד להתקנת הטלפון תיגמר האינתיפאדה או יבוא השלום, אבל זה לא קרה, ובדיוק שישה חודשים מיום הבקשה הגיע אדון מתקין וחיבר טלפון וקו חדש.

השמחה שררה במעוננו שלושה ימים רצופים. מסרנו לכל החברים את המיספר החדש ואמרנו להם שאם טלפון אחר תפוס שמייר יטלפנו לשני. וככה הם עשו. עכשיו השיחות נשמעות בערך כך:

הלו, שלום, מה נשמע?

רק רגע, הטלפון השני מצלצל.

הלו, מי זה? הי, רגע, אני על הקו השני, אתה מוכן לחכות?

הלו, כן יש לי שיחה על הקו השני. אולי נקצר, או...

הלו, אני עדיין מדברת על הקו השני, עוד רגע, טוב!

הלו, כן, אני שוב איתך, איפה היינו?

ככה זה נמשך שבועיים. אין לי מושג עם מי דיברתי במשך השבועיים הללו ומה הם רצו ומה אני עניתי. כל שיחה נקטעה 15 פעם, ואף שיחה אחת לא נגמרה במסקנה או במוסר־השכל.

עכשיו זה נגמר. יש אמנם שני מכשירי־טלפון, אבל אם מדברים באחד מהם והשני מצלצל, פשוט לא עונים.

עכשיו החברים אומרים שיש כנראה בעיה אצלנו, כי טלפון אחד

היה תפוס (סימן שמישהו בבית) אבל בשני לא ענו.

אמרנו להם שזה כנראה בגלל בזק ו... כולם מאמינים.

רוצים מסקנה סופית? שני טלפונים זה אסון. אם הזמנתם — תבטלו. אם לא הזמנתם — טוב מאוד.

ברכה לבטלה

אוי, איזה מזל שהצטרפנו, סוף־סוף, לחבר העמים התרבותיים המשדרים בטלוויזיה כל יום תוכנית על מזג־האוויר.

אני לא יודעת מה עשיתי עד היום מבלי לדעת שבמרכז־אפריקה, בדיוק בגבול שבין טנזניה לזאיר, יהיה מחר קצת מעונן, אבל לעומת זאת, באנגולה, יהיה מזג־אוויר צח ונקי. עד עכשיו גם לא היתה לי שום אפשרות לדעת שבצפון־פולין יהיה מחר בבוקר קריר, ואולי ירד גם קצת גשם, אבל מצד שני, אחרי הצהריים הפולני, יהיה כבר כמעט קייצי.

עוד שמעתי שבררדנלים והסביבה עכשיו לח כי, מאזור קוסתאנן נושבת להם רוח לחה. ובארץ?

בארץ, הרי כולם יודעים שהקיץ מתחיל בתחילת יוני ונגמר בסוף ספטמבר, ובמשך הזמן הזה בתל־אביב הטמפרטורות נעות בין 28 ל־33 מעלות; באילת יבש והחום כבד מאוד ובירושלים מגעיל במשך היום וקר בלילה. ושום דבר לא משתנה — כל יום אותו הדבר במשך ארבעה חודשים רצופים.

נורא מסכנים המטרולוגים שלנו. מבוזזים את הידיעות שלהם על ארץ בלתי־משתנה.

קראתי ספר

השבוע קיבלתי במתנה את אסופת רשימו־תיו של העיתונאי אהרון בכר ירוח באוויר.

את בכר אני לא ממש מכירה. אולי פעם אחת אמרנו זה לזה שלום, אבל גם זה לא בטוח.

לפני שנים, כשהתחלתי לקרוא את רשי־מותיו, "התאהבתי" בו. בעיקר אהבתי את סי־פורי יפו והבולגרים. היה לו איזה כוח להעביר אל הנייר ריח וצליל ומיבטא וצורה.

אחר־כך הוא נסע לארצות־הברית והרומאן ביניינו נגמר. לא אהבתי את מה שקרה לבחור הבולגרי החם במנהטן המנוכרת, והפסקתי לקרוא אותו.

עכשיו, כשקיבלתי את הספר, התחלתי לדפדף בו, כדי למצוא שוב את הרשימות שאהבתי ולקרוא אותן שוב. אבל הזיכרון שלי כבר לא מה שהיה פעם, וכדי לגלות מה כבר קראתי, התחלתי לקרוא רשימה אחרי רשימה. גמרתי את הספר. הסתבר לי שמה שאהבתי אז, אני אוהבת עדיין, ומה שלא אהבתי אז, אני עדיין לא אוהבת. הסתבר לי גם שכמעט כל הרשימות שלו, מ־20 שנות כתיבתו, יכו־לות היו להיכתב היום ולהתפרסם היום בעי־תון.

האם זה אומר שפשוט לא קרה שום דבר חדש במשך 20 שנה או שזה אומר שהאיש, בכר, ידע לתפוס בעין ובקלידי מכונת־הכתיבה את הדברים האמיתיים, הלא־משת־נים. ואולי שניהם נכונים.

לא בכוונה קראתי עכשיו את כל הספר, וחבל לי שהאיש הזה, שאותו לא הכרתי, לא ממשיך לכתוב, רק מפני שהוא מת פתאום.

צרות

ההיפר־שוק מוציא לאור עיתון ציבעוני ובו צילומים ומחירים של המוצרים הנמכרים ברשת. ארבעה עמודים שהכל בהם פירסומת, ולדעתי הפירסומת הטובה בעולם.

למדתי את זה כאשר הייתי חוזרת בארצות־הברית לביתי, ובידי עירימה שלמה של עיתוני־פרסומת ציבעוניים כאלה, ובין תוכנית־טלוויזיה אחת לאחרת הייתי מדפר־

מתוך עיתון ה„היפר־שוק"
נגד החיסכון

פת בהם, ואחרי יום או יומיים הייתי קונה חמישה־שישה מוצרים שמעולם לא עלה על דעתי לקנות, אבל בעיתון הם נראו יפים, וגם המחיר שצויין לא נראה לי גבוה ביותר.

זה הגיע לארץ, ואפילו שמו לי עיתון כזה של ההיפר־שוק בתוך תיבת־הדואר. למזלי, אין בסביבה שלי שום היפר־שוק של תנובה, ולכן גברה עצלנותי על בזבזנותי, ולא קניתי כלום.

לעומת זאת, בשעת הדיפדוף שמתי לב למחירים, והיה נידמה לי שמחיר ההיפר־שוק זולים בהרבה מאוד מהמחירים בחנות שבה אני קונה.

למחרת, בדרך לחנות שלי, לקחתי את ה־עיתון בידי, ושם, מול המדפים קיבלתי הלם־קרב או הלם־מחירים או סטירת־לחי, או איך שקוראים לזה.

שיחה קצרה עם בעל החנות שלי הבהירה לי שהם יודעים שהם מוכרים נורא ביוקר, אבל אין מה לעשות, כי החנויות הגדולות יכולות להרשות לעצמן למכור יותר בזול כי־...״

עכשיו אני לפחות יודעת, שבגלל עצלנו־תי אני משלמת הון, וכבר אנחנו בעיצומן של שיחות מישפחתיות על מחירה של העצלות.

לא על המים לבדם

קיץ, ובקיץ אומרים לנו הרופאים שצריך לשתות המון. כמה המון? כמה שיותר, הם אומרים, אבל לא פחות מארבעה ליטר ליום. וארבעה ליטר זה 16 כוסות. אני רוצה לראות רופא ששותה 16 כוסות מים ליום. בטח נראה טבוע.

כולם יודעים שאי־אפשר לשתות 16 כו־סות מים ביום, קודם כל מפני שאפשר למות מזה משעמום, וחוץ מזה בטח נקבל מים בברך או שלפוחיות ברגליים.

נו, אז נניח שתי כוסות מים ליום, ועוד שתי כוסות קפה קר, ושתי כוסות תה קר, ואיזה קולה, ומיץ פירות ו... בקושי הגענו ל־10 כוסות. ומה הלאה?

אמר שנגבוא לבר של המלון בבוקר.

באנו בבוקר, וכל האנשים הסתכלו עלינו כמו על אלכוהוליסטים שלא יכולים לחכות ללילה בשביל להשתכר. אבל מה איכפת לנו תיירים, מי מהם מכיר אותנו בכלל?

הנה כמה רעיונות שנראים טוב (ראה צי־לום), וגם טעמם משובח (טעמנו).

קודם כל דקירי. דקירי עושים מאיזה פרי שרוצים:

הכמויות: כף מיץ ליים (להשיג בסופרמר־קטים, דומה ללימון) כף מי סוכר, שלוש קוביות קרח כתוש (שמים בשקית ניילון ודופקים בפטיש שניצלים) אשכול ענבים. כל זה בבלנדר לשתי דקות, והמשקה מוכן.

משקאות מרעננים מהבר של „קרלטון"
16 כוסות ליום והרופא יראה טבוע

לא בעייה. אני מכירה בחור נחמד אחד, שמכיר בחור אחר, שמכיר את יעל, שמכירה את איסקה, הברמן של מלון קרלטון בתל־אביב. אמרנו לאיסקה שעם ישראל צריך את שרותיו הטובים בנושא משקאות קיץ־והוא אותו הדבר עושים גם לתחיכות מלון, אפרסק, מישמשים, שזיפים וכו'.

משקה מלון וחלב (נהדר):

לשים לתוך הבלנדר (מערבל בשפתנו) כף מיץ ליים, כף דבש, שלוש קוביות קרח כתוש, חתיכות מחצי מלון, חצי כוס חלב. להפעיל לשתי דקות. להגיש מייד.

ועל קולה־חלב שמעתם כבר?

סתם חצי כוס קולה וחצי כוס חלב ושתי קוביות קרח.

ומשהו עם קצת אלכוהול הוא פינק אלפנט (הפיל הורוד):

לשים בתוך מערבל שני מישמשים טריים, שתי פרוסות אננס משומר, רבע כוס מיץ תפוזים, רבע כוס מיץ אשכוליות, כפית מיץ פטל ושלוש כפות פינה קולדה. עירבוב קל, תוספת קרח ואפשר לעבור את הקיץ בשלום.

דניאלה שמי